

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 23978

гр. София, 15.06.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
закрито заседание на 15.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

като разглежда дело номер **6850** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 от АПК. Подадена е жалба от К. Н. Р. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/№ 1096/29.05.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор, IV група, I сектор „Пътна полиция“ към СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, бб) от Закона за движението по пътищата.

Заповедта се основава на твърдение, че на 28.04.2026 г. около 08:25 ч., в [населено място], по [улица]в посока към [улица], срещу № 21, неизвестно лице е управлявал мотоциклет марка „У.“, с [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя и поради липса на контрол е реализирал пътнотранспортно произшествие с автомобил „Р. 1500“ с рег. [рег.номер на МПС] , след което е напуснал местопроизшествието и не е изпълнил задълженията си като водач на Н. – не е уведомил компетентните органи на Министерството на вътрешните работи — нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 5 от Закона за движението по пътищата, изразяващо се в неизпълнение на задълженията на участник в пътнотранспортно произшествие. На това основание е отнето свидетелството за управление на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността му, ни за не повече от 3 месеца - по чл. 171, т. 1, б. „з“, бб) от Закона за движението по пътищата.

Жалбоподателят оспорва твърденията на административния орган относно липсата на контрол върху управляваното моторно превозно средство. Позовава се на липса на описание на механизма на извършване на нарушението. Оспорва се и твърдението, че е напуснал местопроизшествието, като се твърди, че липсват каквито и да било доказателства за това деяние. Излага се още, че изобщо не е установено настъпването на такова пътнотранспортно произшествие, участието на жалбоподателя в него, както и настъпването на каквито и да било вреди. Аргументира се и липса на съразмерност на мярката с деянието. Иска се отмяна на заповедта.

Направено е и особено искане по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК за спиране на предварителното изпълнение на заповедта, предвид настъпването на значителни и трудно поправими вреди, изразяващи се в лишаване от възможността за упражняване на трудова дейност и получаване на доходи. В тази възка е приложен трудов договор на жалбоподателя, видно от който той работи

като геодезист.

Съдът след като се запозна с доказателствата по административната преписка намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране, е процесуално допустимо, като подадено в срок, от активно легитимно лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на заповедта. Разгледано по същество, искането е НЕОСНОВАТЕЛНО по следните съображения:

В ЗППАМ са описани следните обстоятелства: на 28.04.2026 г. около 08:25 ч., в [населено място], по [улица] в посока към [улица], срещу № 21, неизвестно лице е управлявал мотоциклет марка „У“, ДК [рег. номер на МПС], собственост на жалбоподателя, и поради липса на контрол е реализирал пътнотранспортно произшествие с автомобил „R. 1500“ с рег. [рег. номер на МПС], след което е напуснал местопроизшествието и не е уведомил компетентните органи на Министерството на вътрешните работи — нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 5 от Закона за движението по пътищата, изразяващо се в неизпълнение на задълженията на участник в пътнотранспортно произшествие. Мярката – отнемане на СУМПС на жалбоподателя е наложена на в качеството му на собственик на МПС и на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, бб) от Закона за движението по пътищата. Приложени като доказателства са съставения АУАН, в който е описана същата фактическа обстановка, декларация от другия участник в ПТП, докладна записка и скица на ПТП.

Съгласно приложимата разпоредба на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Когато законът разпорежда предварителното изпълнение на определена категория актове, той презюмира съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП за наличието на условия, обосноваващи предварителното изпълнение на административния акт, не е необорима. Специалният закон не предвижда основанията за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, за които е дерогирал суспензивния ефект на жалбата, поради което по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК. Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, преценява дали незабавното изпълнение може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Предпоставките, при които съдът може да спре предварителното изпълнение, са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорващия.

В конкретния случай принудителната административна мярка е наложена въз основа на фактите, описани в АУАН, бланков № 708823/29.05.2026 г., с който е установено, че е налице извършено нарушение на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, който предвижда наказание - лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и глоба 200 лв. водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие. Твърди се, че след ПТП водачът не е спрял и не е изпълнил последващите си задължения по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП - без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието.

Целта на допуснатата от законодателя възможност да бъде спряно изпълнението на обжалваната пред съда заповед е да се даде временна защита на твърдението на оспорващия, че актът ще му причини значителна или трудно поправима вреда. Законната презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, а именно безопасността на

движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората, е основание за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. Предпоставка за постановяване на неговото спиране е наличието на друг противопоставим интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. В тежест на жалбоподателя е да установи наличието на обстоятелства, при които спирането на изпълнението на оспорената заповед е основателно.

В случая жалбоподателят излага аргументи, в насока, че в конкретния случай е налице възможност да настъпят значителни и труднопоправими вреди по смисъла на чл. 166, ал. 2 от АПК. Конкретно е посочено, че ще бъде сериозно затруднен да изпълнява трудовите си задължения. Искането е бланкетно, като не са изложени никакви мотиви въз основа на които да се прецени, че има такава опасност. От приложения трудов договор също не могат да се изведат такива, доколкото той не съдържа клаузи, свързани със СУМПС на жалбоподателя.

Съдът намира, че в случая интересите на жалбоподателя са непротивопоставими на защитения от законодателя обществен интерес - да се осигури животът или здравето на гражданите, което означава, да се защитят особено важни държавни и обществени интереси. Посочените от лицето вреди не са противопоставими на презюмирания обществен интерес от предварителното изпълнение на издадената ПАМ. Заповедта е издадена във връзка с констатирано опасно деяние – напускане на произшествие, без да се установят вредите. Неизпълнението на това задължение е с висока степен на обществена опасност, доколкото е свързано с възможността на органите да установят правилно обстоятелствата на пътно транспортно произшествие, а в някои тежки случаи и оказване на помощ на пострадали. Безспорно предварителното изпълнение на приложената мярка създава неудобства за всеки гражданин спрямо който е приложена, но в случая не се сочат конкретни обстоятелства на база на които съдът да направи преценка, че нарушеният личен интерес е с по-висок приоритет на защита от обществения.

В това производство съдът не може да постанови спиране само на база вероятната основателност на мярката, което е предмет на основната жалба, ето защо съдът няма да обсъжда другите аргументи в жалбата.

По изложените съображения, съдът приема искането за неоснователно и реши, че следва да го остави без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд София- град, 78-ми състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на К. Н. Р., ЕГН [ЕГН], за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1096/29.05.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор, IV група, I сектор „Пътна полиция“ към СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, бб) от Закона за движението по пътищата.

Определението може да се обжалва с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението, чрез Административен съд-София-град до Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

